

2003. május 3. Art Area Galéria, Sopron

Kerék Antal képei elé

Babits Mihály

ITÁLIA

Itália! tudom városaid csodálni,
hol dús sikátoron vidám nép bizsereg.
Lázaz az így szűk út, mint testben kék erek,
s nemes, habár hanyag, szennyében is királyi.
Vonzanak íveid s tűnt fényed palotái,
árkádod, oszlopod, a sugaras terek,
hol elszédülnek az ideges emberek;
vonzanak a sötét toronylépcsők csigái.
De nem kékebb eged és a dombod se zöldebb,
mint honni dombjaink s a dunántúli ég,
e gömbölyű, szelid, színjátszó kék vidék.
S olasz szív nem lehet emlékektől gyötörtebb
a vén boltok alatt, az ősök piacán,
mint én, ha földeden bolyongok, bús hazám!

A babitsi sorokban megfogalmazott kettős vonzalom határozza meg Kerék Antal festményeinek világát

Kerék Antal az utazó-festők hagyományait éleszti újjá képein. A mediterráneum őt is épp olyan ellenáll

Titkos, belső rokonságot sejthetünk e szűnni nem akaró vonzalom mögött. Talán a pannon örökség, az a természettel zavartalan összhangban élő létmódnak. Szemben szűkebb pátriánk változékony, szeszé a tágas panorámájú tájak. A délidő rekkenő hőségének fojtott csendje ez, az a fajta fülledt némaság, am a parti hullámok ringatásában összekoccanó csónakok zöreje, a kihalt utcákon lengő száradó ruhák suh a színek intenzitását. Ez a színekben kiteljesedő vakító szépség csábította évszázadokon át a festőket

Ám a Siesta sohasem halott csend, csak időszakos pihenő, felkészülés a valódi, zsibongó életre, amely

Kerek Antal képeit szemlélve úgy tűnik, a szadai dombság nem is esik oly távol Toledó vagy Korfu hegy
ám felfokozott színességük, dekoratív vonalritmussá stilizált látványuk a természeti élményt mégis csak
a közvetlen természeti látványtól.

Otthonos, derűs, életkedvvel teli az otthon vidéke. Mégsem érdektelen vagy egykedvű. A táj örvénylő, ra

Ugyanaz a vitális energia hatja át a zöldre festett portugál kertkapu, a korfui zsalugáteres ablak, a magá
a máltai kikötő és a szadai templomtorony látképét. Színerejük verseng a kinti napsütéssel, és átárad a

Révész Emese
művészettörténész

□

Dsida Jenő

Kréta szigetén

Színek szitálnak, szép színek, csoda-örömek lányok ajkán s mégis rabság ez a sziget: ostoba, mostoha

Futkosnak furcsa, fitos őzek, Jupiter árnyas tölgyei aranypiros makkot esőznek s a lelkem egyre nyugtal

...

Halkan szívembe járkál egy messzi múlt feledt csodája s halkabban a halk muzsikánál, emlékeztet mind a tájra, hol felnyitottam szememet, s tengeren túlról idejárnak szerelmes, szőke szellemek, groteszk, iml

- Nem kellene a szép színek! Nekem csak szebbek kellene! Nekem rabság e szép sziget! Vigyetek há

Minden rabságnak vége van: és porkoláb száz sem elég, mert nem gázol a porba lábam. Szabad az ég